

COLUMN HENK WESTBROEK

KAN NIET ZONDER MONDKAPJE GELEZEN WORDEN

Hee de bel gaat, dacht ik toen de bel ging. Want na een intelligente vergrengeling van zeven weken werden mijn spontane gedachten er niet diepzinniger op. De hoofdredacteur van dit magazine stond op de stoep met een bosje tankstation-bloemen. Hij kwam met dit omkoopbloemetje langs met de vraag of het mogelijk zou zijn in mijn bijdrage aan dit blad het thema corona te vermijden. Om de zinnen op de voorlaatste pagina van het blad even te verzetten. Dan noem ik het “kan zonder mondkapje gelezen worden”, zei ik. Want durf in deze barre tijden als zzp'er je enig overgebleven broodheer maar eens tegen de haren in te strijken. Het werd een dag vol enerverende gebeurtenissen want de bel ging opnieuw. Er stonden twee mannen voor de deur die de piano kwamen bezorgen die ik – de een zijn dood is het koopje van een ander – gekocht had bij een piano-outlet die vanwege gebrek aan afzet over de kop gegaan was.

We dronken met zijn vieren op gepaste afstand koffie en een van de twee bezorgers zei: “Wij zijn collega's, wist je dat?” “Ik dacht al dat je me bekend voorkwam,” zei ik. En zweeg, want ik had geen idee waar ik hem van zou moeten kennen. Hij vulde de stilte door me zijn kaartje te geven. “ZANGER/DJ MARCEL DE ROOIJ/DRIVE IN DISCO/KARAOKE SHOW,” las ik. Deze informatie stond onder acht minieme fotootjes van Marcel waar hij er zeven keer jolig verkleed opstond.

En een keer niet vermomd in vrijetijdskleding. “Welk genre beoefen je?,” vroeg de hoofdredacteur. “Het lalala genre,” zei Marcel. “Is dat je passie?,” vroeg de hoofdredacteur. “Nee,” zei Marcel. “Ik heb vier jaar op het conservatorium gezeten om jazzzanger te worden, want jazz is mijn passie. Maar daar viel geen droog brood mee te verdienen. En dat eet ik niet graag, droog brood. Uit noodzaak ben ik gaan doen wat ik nu doe en daar ontleen ik al jaren plezier aan, want het publiek is dankbaar en hondstrouw. En ik volg mijn hart dan niet misschien volledig, maar wel een hartkamer. Bovendien, het houdt me drijvende. In normale tijden bedoel ik. Nu liggen alle kleine evenementen waar ik het van hebben moet stil natuurlijk. Maar anders dan René Froger heb ik niet eens een eigen huis om op terug te vallen en klaag ik niet. Wat ik wel heb is een bestelbus die ik geleased heb om mijn geluidsinstallatie in te vervoeren. Met die bus bezorg ik nu samen met een kennis muziekinstrumenten. Op die manier blijf je toch als het ware met muziek je brood verdienen.” “Dat René niet op dit idee kwam,” zei de hoofdredacteur. “Die heeft misschien geen bestelbus,” zei Marcel. “En als hij er wel een heeft is hij misschien het type dat uit

angst voor besmetting niet bij vreemde mensen bestellingen thuis durft te bezorgen. Je weet het niet!” De drie mannen stapten op en bij de deur zei de hoofdredacteur: “Als je iets over Marcel schrijven wil is dat ook goed, want die gast staat voorbeeldig positief in het leven en zijn muziekgenre komt bij ons maar zelden aan bod.” Ik zocht toen ik weer in mijn uppie was naar Marcel de Rooij op YouTube. Daar lalt hij veel en altijd lachend.

‘MAAR ANDERS DAN RENÉ FROGER HEB IK NIET EENS EEN EIGEN HUIS OM OP TERUG TE VALLEN EN KLAAG IK NIET’